

προόδου, δὲν ἤθελον ὠφελήθη περισσώτερον καὶ ἂν εἶχον τοιαῦτα μέσα, ὅποια εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπιτύχωσιν. Ὁ ἐφεξῆς μῦθος χρησιμεύει πρὸς διασάφησιν τούτου.—

Συνελθόντες ποτὲ εἰς Ἀθήνας οἱ ἑπτὰ σοφοὶ τῆς Ἑλλάδος, συνεζήτουν μίαν τῶν ἡμερῶν ποῦν ἀπὸ τὰ θαύματα τῆς δημιουργίας εἶναι τὸ μεγαλύτερον. Εἷς ἐξ αὐτῶν, ὁ περιουστάτος, ἐπρότεινε τὸ ὑπὸ τινων ἀστρονόμων δοξαζόμενον περὶ τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων, ὅτι δηλαδὴ ἕκαστος εἶναι ἥλιος, ἔχων πλανήτας στρεφομένους περὶ αὐτὸν, καὶ βρύων ἀπὸ φυτὰ καὶ ζῶα, ὡς ἡ γῆ αὐτή. Ὁ διαλογισμὸς οὗτος ἐθέριμανε τὰς φαντασίας των, καὶ συνεφώνησαν νὰ ἰκετεύσωσι τὸν Δία νὰ μεταβιβάσῃ αὐτοὺς τοῦλάχιστον εἰς τὴν σελήνην, καὶ νὰ τοὺς ἀφήσῃ ἐκεῖ τρεῖς ἡμέρας, ὥστε νὰ ἴδωσι τὰ θαύματα τοῦ τόπου αὐτοῦ, καὶ ἐπιστρέψαντες νὰ τὰ διηγηθῶσιν. Ὁ Ζεὺς συγκατένευσε, καὶ διέταξε τοὺς ἑπτὰ σοφοὺς νὰ συναθροισθῶσιν ἐφ' ὑψηλοῦ τινὸς ὄρους, ὅπου νέφος ἤθελεν εἶσθαι ἔτοιμον νὰ μετακομίσῃ αὐτοὺς εἰς τὴν ποθουμένην χώραν. Εἰς τὴν διαταγὴν ταύτην ἀσμένως ὑπήκουσαν, συμπαραλαβόντες καὶ τινὰς ἐκλεκτοὺς συνοδοιπόρους, ὡς βοηθοὺς εἰς τὸ περιγράφειν καὶ εἰκονίζειν πᾶν ὅ,τι καινοφανὲς καὶ περιεργὸν ἤθελε τοὺς τύχειν. Ἐπὶ τέλους ἔφθασαν εἰς τὴν σελήνην, καὶ εὐρήκαν ἐκεῖ παλάτιον, ἄριστα πρὸς ὑποδοχὴν αὐτῶν παρεσκευασμένον. Τὴν ἐπαύριον, ὄντες κεκοιμισμένοι ἀπὸ τὴν ὀδοιπορίαν, ἠσύχασαν εἰς τὸν οἶκον ἕως τὸ μεσημέριον, καθ' ἣν ὥραν προσκληθέντες εἰς γεῦμα τρυφηλότατον, εὐφράνθησαν τοσοῦτον, ὥστε ἡ περιέργειά των ἀρκετὰ ἐσθέσθη.

Τὴν ἡμέραν ταύτην εἶδον μόνον διὰ τῶν παραθύρων τὸν τερπνύτατον ἐκεῖνον τόπον, κεκαλλωπισμένον μὲ τὰ ὠραϊώτατα ἄνθη, καὶ ἤκουσαν τὸ κελάδημα μελωδικωτάτων πτηνῶν μέχρι τῆς ἑσπέρας. Τὴν ἐπιούσαν ἐσηκώθησαν πολλὰ πρῶτ', ἐπὶ σκοπῶ τοῦ ν' ἀρχίσωσι τὰς παρατηρήσεις των· ἀλλὰ τινες θελκτικώταται νεάνιδες τῆς σελήνης, ἐλθούσαι εἰς ἐπίσκεψιν, συνεβούλευσαν αὐτοὺς νὰ ἀναλάβωσιν ἀκόμη περισσώτερον ἀπὸ τοὺς κόπους τοῦ ταξιδίου, πρὶν ἐκτεθῶσιν εἰς τὸ ἐπίπνον ἔργον τῆς νέας περιηγήσεως.

Ἡ ποικίλη καὶ πολυόψος τράπεζα, οἱ πολυτελεῖς οἶνοι, καὶ τὰ κάλλη τῶν παρθένων, ἐκλόνησαν τὴν ἀπόφασιν τῶν ξένων τούτων. Εἰσῆχθη δὲ καὶ συμφωνία μουσικῆς, αἱ νέαι ἤρχισαν νὰ τραγῳδῶσι, καὶ τὰ πάντα μετετρέπησαν εἰς χαρὰν ὥστε ὀλόκληρος ἡ ἡμέρα αὐτὴ ἐδαπανήθη ἐν εὐθυμίᾳ, ἕως οὗ, τινὲς τῶν γειτόνων, ὑπὸ ζήλοτυπίας κινούμενοι, ὤρμησαν εἰς τὸν οἶκον μὲ γυμνωμένας ῥομφαίας. Οἱ ἐν τῇ συντροφίᾳ πρεσβύτεροι καθησύχησαν τοὺς νεωτέρους, ὑποσχεθέντες νὰ ἐνάξωσι τοὺς ταρχοποιοὺς εἰς τὸ δικαστήριον εὐθύς τὴν ἐπιούσαν. Τοῦτο ἔπραξαν τῶνόντι, καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν ἔγινεν ἡ δίκη· αἱ κατηγορίαι δ' ἐξ ἑνὸς μέρους, αἱ δικηγορίαι καὶ ἀπολογίαι

ἐκ τοῦ ἄλλου, καὶ ἡ ἀπόφασις αὐτῆ, ἐξώδευσαν ὅλην τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐτελείονεν ἡ παρὰ τοῦ Διὸς τεθεῖσα προθεσμία. Ἐξ ἀνάγκης λοιπὸν ἐπαγγέλιον οἱ ἑπτὰ ἄσοφοι εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου συνέβρευσσε πλῆθος πέριξ αὐτῶν ν' ἀκούσῃ περιγραφόμενα τὰ θαύματα τῆς σελήνης· ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο τίποτε ἄλλο νὰ τοὺς εἰπωσιν, (ἐπειδὴ τίποτε ἄλλο δὲν ἐγνώριζον), εἰμὴ ὅτι γλῆθ' ἐκάλυπτε τὴν γῆν, συμμεμιγμένη μὲ ἄνθη, καὶ ὅτι τὰ πτηνὰ ἐκελάδουν ἐπὶ τῶν δένδρων· ἀλλ' ὅποια ἄνθη εἶδον, ἢ ὅποια πτηνὰ ἤκουσαν, ἠγνόουν ὅλως διόλου· ὅθεν καὶ τὰ μέγιστα περιεφρονηθήσαν.

Ἄν ἐφαρμόσωμεν τὸν μῦθον τοῦτον εἰς τοὺς προειρημένους, θέλωμεν παρατηρήσειν ἱκανὴν ὁμοιότητα. Αἱ τρεῖς ἡμέραι τοῦ μύθου δηλοῦσι τὰς τρεῖς ἡλικίας τοῦ ἀνθρώπου.

Πρῶτον, τὴν Νεότητα, καθ' ἣν, ἀσθενεῖς ὄντες, δὲν βλέπομεν τὰ ἔργα τοῦ Δημιουργοῦ. Ὅλος ὁ καιρὸς αὐτὸς δαπανᾶται εἰς ὀκνηρίαν, τρυφήν, καὶ διασκέδασιν.

Δεύτερον, τὴν Ἀκμὴν, καθ' ἣν οἱ ἄνθρωποι ἀποκαθίστανται εἰς τὸν κόσμον, νυμφεύονται, ἀνατρέφουσι τέκνα, χρηματίζονται, ὑπανδρεύουσι τὰς θυγατέρας των, καὶ οἰκονομοῦσι τοὺς υἱοὺς των.

Τρίτον, τὸ Γῆρας, καθ' ὃ, ἡδὴ πλουτήσαντες, περιπλέκονται εἰς ἔριδας καὶ δίκας, ἀφορώσας τὴν ἰδιοκτησίαν των.—Οὕτω πως συμβαίνει πολλάκις, καὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν εὐρίσκουσι καιρὸν νὰ συλλογισθῶσι καὶ πρὸς τί ἐπλάσθησαν, καὶ διατί ἤλθον εἰς τὸν κόσμον.

ἸΔΙΟΝ τοῦ ἀνδρὸς εἶναι νὰ κυβερνᾷ καὶ ὑπερασπίζεται τὴν κοινωνίαν· τῆς δὲ γυναικὸς νὰ διαχύνη ἐν αὐτῇ ἀρετὴν, φιλοσοφίαν, καὶ προύτητα· μαλακόνουσα δὲ καὶ ἐξευγενίζουσα τὸ ἄλλο φύλον, προάγει τὰ ἴδια τῆς συμφέροντα. Ὁ ἀνὴρ εἶναι τόσοσιν τραχὺς, ὥστε σπανίως ἀπονέμει τὸ δίκαιον εἰς ὅσους μόνον ἀγαπᾷ, χωρὶς καὶ νὰ τοὺς σέβεται· συγχρόνως τόσοσιν δυνατὸς, ὥστε δυσκόλως πείθεται εἰς ὅσους μόνον σέβεται, χωρὶς καὶ νὰ τοὺς ἀγαπᾷ. Ἡ γυνὴ ἀποκτᾷ τὸ κράτος αὐτῆς, ὅχι μόνον δικαιοσύνης αἴσθημα εἰς τὸν ἀνδρα ἐμπνεούσα, ἀλλὰ καὶ διαχύνουσα εἰς τὸν βίον χάριν, ἐξευγενισμόν, τρυφερότητα, καὶ καθαρότητα.

Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ Λόγου τοῦ Ν. Βάμβα εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Πανεπιστημίου Ὁθωνος γενομένην ἑορτὴν τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν.

ΥΜΕΙΣ ΕΣΤΕ ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

ΔΥΟ εἶναι, ἀδελφοί μου, τὰ μέσα, διὰ τῶν ὁποίων οἱ ἱερεῖ Ἀπόστολοι διέδωσαν εἰς τὸν κόσμον τοῦτο τὸ